

pligt, uden at disse ere særskilt paatagne. I vidt Omfang have ogsaa disse og lignende Særegenheder ved Bedømmelsen af Handelskøb givet sig Udtryk i de Udtalelser om gældende Handelssædvane, som hos os foreligge i Grosserersocietetets Responsa, og fundet Anerkendelse ved vore Domstole. Men hermed er det ikke givet, at Loven paa alle Punkter, hvor en særegen Bedømmelse af Retsforholdet ved Handelskøb er paabudt af Forholdets egen Natur, kan eller bør give dette et direkte Udtryk. Dels kan den særegne Bedømmelse i det enkelte Tilfælde bero paa saa mange eller saa fine Hensyn, at en Fæstnelse i Lovsform enten vilde komme til at indeholde en altfor grov Forskydning eller — hvis dette blev undgaaet — alene vilde blive en temmelig indholdsløs og unyttig Anvisning for Domstolene ved deres Afgørelser; dels vilde man ved at opstille særlige Regler for Handelskøb paa Punkter, hvor disse kun ved en Nuance i Pligternes Strænghed bør afvige fra de almindelige Køb, udsætte sig for at Vejen til at haandhæve tilsvarende Regler ved de andre Køb, gennem mere eller mindre berettigede Mod-sætningsslutninger, blev spærret, eller at der dog blev lagt Hindringer i Vejen for en naturlig Udvikling i denne Retning. I Tilfælde af denne Art maa man derfor indskrænke sig til at give de for alle Køb gældende Retsregler en Formulering, der aabner Plads for den rette Hensyntagen til Handelsforholdenes særegne Natur. Men ved Siden heraf er der en Del Punkter, hvor Retsforholdets særegne Karakter i Handelskøb enten allerede gennem Sædvane har fæstnet sig med tilstrækkelig Skarphed eller dog gør sig gældende med en saadan Styrke, at Kravene kunne udformes paa en Maade, som ikke frembyder nogen af de skildrede Ulemper. Paa saadanne Punkter er det en uafviselig For-dring, at Loven selv giver et klart og utvetydigt Udtryk for den særlige Bedømmelse, som Retsforholdet mellem Parterne i Han-

delskøb er undergivet. Ellers maatte man ogsaa paa disse Punkter give de almindelige for alle Køb gældende Regler en saadan neutral Formulering, at Domstolene vilde savne den fornødne Anvisning paa at hævde Kravene til Retsforholdet i Handelskøb med tilstrækkeligt Eftertryk. Dette vilde atter kunne virke tilbage paa Opfattelsen i Købmandskredse og medføre en Afsvækkelse af Retspligterne paa Punkter, hvor det er af Betydning for Handelens sunde Udvikling, at de opretholdes med fuld Strænghed.

I den ydre Anordning følger Forslaget paa dette Omraade derfor den Vej: næst at fastsætte det særlige Begreb Handelskøb (§ 4), paa hvert enkelt Sted, hvor en for Handelskøbet særlig Lovordning har syntes paabudt, at opstille denne i Til-knytning til den for de almindelige Køb givne Ordning som en Lempelse af eller et Tillæg til denne. Det skal herved bemærkes, at Retsforholdet ved Køb ogsaa i Tilfælde, i hvilke kun en af Parterne er Købmand, til en vis Grad bør bedømmes under Hensyn hertil, men at man overalt, hvor dette Forhold gør sig gældende, har ment at kunne nøjes med at give den almindelige Lovregel en Affattelse, der aabner Plads for den fornødne Hensyntagen til denne Omstændighed.

I Overensstemmelse med Punkt 2 i det vedtagne Program — jfr. foran — har Spørgsmaalet om Betimelighedeu af at opstille Bestemmelser om Køb paa Afbetaling og om Terminshandler været Genstand for Overvejelse. Forslaget indeholder dog ikke saadanne Bestemmelser.

Hvad først angaar Køb paa Afbetaling eller Afdrag forstaas derved i Almindelighed Køb, der under forskellige Former — hyppig under Formen af et Lejeforhold — have det tilfælles, at Sælgeren (Udlejeren) giver Henstand med Købesummens Betaling, saaledes at denne skal erlægges med visse Rater ved Udløbet af bestemte Perioder (ugevis, maanedsvi-